

... Om det så skal kiste mig livet!

(En verbal-fuga i fantasiens spillerum)

Af
Søren P. Grarup 1988

HISTORIEN ER SKREVET SOM ADVENTSHISTORIE MED ET KAPITEL TIL HVER SØNDAG I ADVENT -
MEN DEN KAN OGSÅ LÆSES UAFHÆNGIGT AF ÅRSTIDEN.

Fortale

Hvad kan vi vide om det, der går over vor forstand, ikke kan rummes af tiden og er uendeligt meget større end vort univers? Hvad kan vi vide om Gud? Kun det, som Gud selv lægger inden for rækkevidde af vor forstand - det, han lader dryppe ned i tiden - det, han lader skinne ind i vort univers. Men han gav os evnen til at tro, for at vi ikke kun skulle forstå det, men tage imod det. Og han gav os en fantasi, så vi endda kan glæde os over det, vi ikke ved eller forstår. Her vil vi begynde - langt ude i fantasiens spillerum.

1. kapitel

Vi begynder længe før der var mennesker til. Nå ja, vi ved ikke rigtig hvor længe før. For historien begynder i Himlen hos Gud.

Dér findes ingen ure, der fortæller, hvad klokken er - ingen kalendere, der fortæller, hvad dag det er. Dér er ingen sol, som står op og siger "God morgen", eller går ned og siger "God nat". Dér er ingen-tid og al-tid - det hedder evighed. Og for Gud er én dag som tusind år, og tusind år er som én dag.

Det er svært at forestille sig, og det kan gøre denne historie lidt mærkelig - for os i hvert fald.

Himlen er Guds Himmel. Det har den altid været - eller rettere i evighed. For han har selv skabt den. Og nu siger vi Gud - *han* - som om Gud var én. Det er han også, og alligevel er han tre: Gud er Gud Fader, Guds Søn og Guds Ånd. De tre. Vi kender dem fra Bibelen. Dér hedder de også Herren, Jesus Kristus og Helligånden. Men i begyndelsen havde de ikke sådanne navne. For de var altid sammen og behøvede ikke at kalde på hinanden. Hvad de sagde og gjorde, det sagde og gjorde de helt sammen. For de tre var én. Og de er én. Og de bliver ved med at være én.

Der er ingen sol i Himlen. Men midt i Himlen står Guds store trone, som lyser ud over det hele - især når Gud sætter sig på den. Den kaster lys, smukkere end solens stråler, ud over det dejlige himmelske landskab, hvor englene, som er Guds tjenere, passer den skønneste have.

I haven er der et ubeskriveligt væld af farver, et mylder af liv og et brus af de dejligste toner. Overalt er der lys.

Nej, ikke helt overalt. Der står et stort træ i haven, Livets Træ. Det er så stort at det kaster en skygge på et stykke af Himlen.

Dér, hvor skyggen faldt, plejede der ikke at komme nogen ret tit. Kun den engel, som skulle passe den del af haven gik nu og da ind i skyggen, måske for at kaste en bunke himmelaffald. Dér lå det godt. Det generede ingen, og det blev ikke brændt i lyset fra Guds trone, men kunne kompostere og blive til himmelmuld og nyt liv. Skyggen var således en slags skaberværksted, hvor nyt blev til.

Nu og da satte englen sig i skyggen og var helt alene. Når han sad dér, begyndte han tit at drømme - drømme sig væk. Nå nej, han kunne jo ikke drømme sig væk, for der var jo ingen andre steder at drømme sig hen - endnu da. Men han drømte, og i drømme kunne han føle, at det stykke Himmel, der lå i skyggen, var hans - hans eget helt alene.

Drømmene fik ham til at tænke lidt anderledes end de andre engle, og så begyndte han at komme og fortælle Gud, hvad de andre lavede. Ikke fordi de lavede noget forkert (det ord "forkert" fandtes slet ikke på himmelsproget) - men han syntes nok, at han var lidt mere end de andre, for han havde jo et stykke Himmel helt for sig selv.

Hver gang han fortalte Gud noget, smilede Gud og sagde

“Det véd jeg godt. Du behøver ikke fortælle mig om de andre. Fortæl mig hellere, hvad du selv laver inde i skyggen.”

Men det fortalte han ikke. Han vidste, at dét vidste Gud også.

Han ville så gerne fortælle Gud noget, Gud ikke vidste. Så fik han en idé, mens han sad og drømte i sit skyggeland.

Han gik hen til Gud, bøjede sig dybt for hans fødder og sagde: “Jeg ville blot fortælle dig, at englene, som arbejder ved kilden med Livets Vand har trampet i blomsterne, så de alle sammen er knækket.”

Gud smilede ikke. Han fik et alvorligt udtryk i øjnene og så på englen et øjeblik, som måske varede i hundrede år.

Så sagde han lavmælt med en stemme så dyb som en afgrund: “Dét - dét vidste jeg ikke.”

Han tav stille et par sekunder - måske i to hundrede år - så sprang tårerne frem i hans øjne. Både Faderen og Sønnen og Ånden græd, da han sagde til englen: “Der er ingen her, som har navne. Det har i al evighed ikke været nødvendigt. Du bliver den første, der får et navn. Dit navn skal være ...” Gud ligesom tabte stemmen - så svært et ord havde Gud aldrig før sagt - “Dit navn skal være - LØGNEREN.”

Gud vendte sig om og gik bort og græd i tusind år. Englen vendte sig om og gik tilbage til sin skyggeplads. Alle de andre engle standsede deres arbejde og deres sang og så med spørgende blikke på Løgneren. Hans hvide kjortel var blevet grå. Hans røde kinder var blevet blege. Hans klare øjne var blevet matte. Og han kom aldrig i evighed til at synge bare en lillebitte sang mere.

Da Gud havde grædt, sagde han til sig selv og hverandre: “Lad os gå hen og se på det skyggeland, som Løgneren passer.”

De gik derhen, både Faderen, Sønnen og Ånden. “Ah nej,” udbød de, “her ser jo rædsomt ud - affaldsbunker overalt - og her gror ingenting!” Løgneren sad ganske stille i skyggen og lyttede.

“Vi vil ...” sagde Faderen. “Ja, det vil vi,” sagde Sønnen. “Ja,” sagde Ånden, “vi vil gøre denne plet til den skønneste, der findes.”

Og Faderen tænkte. Og Sønnen sagde, hvad Faderen tænkte. Og Ånden blæste over skyggen og gjorde, hvad Sønnen sagde.

“Der blive lys!” Guds stemme lød som tusind smukke klokker - og der blev lys i skyggen. Og Gud nævnede det ene efter det andet, og der kom sole og stjerner og planeter, som funkede skønnere end diamanter. Og Gud lo af lutter glæde.

“Den dér,” sagde Sønnen og pegede på en ganske lille planet, “den er den smukkeste.” Og idet han sagde det og pegede på den, blev den som et spejlbillede af hele Guds skønne Himmel. Blomster og træer vældede frem overalt på den.

Gud lo igen, så glad og hjertelig en latter som aldrig før. Og da han lo, begyndte Himlens spejlbillede at vrimle med de sjoveste skabninger: Fisk, fugle, dyr af alle slags.

“Nu,” sagde Gud med et stort smil, “lad os skabe - - MENNESKER - - lad os skabe dem i vort billede, ligesom planeten dér er et spejlbillede af Himlen. Vi skaber mennesker i vort billede til at tage vare på dette lille -- PARADIS -- ligesom vi selv tager vare på Himlen.

Og sådan skete det. Gud skabte mennesket i sit billede, som mand og kvinde skabte han dem.

Sådan blev den verden, som vi kender, til.

Nu satte Gud sig ned og glædede sig over det alt sammen - den skønneste plet i hele Himlen.

“Se,” sagde Gud til Løgneren, “er det ikke smukt?” Løgneren svarede ikke. Han lå med ansigtet mod jorden for at gemme sig for lyset.

Faderen og Sønnen og Ånden så på Løgneren og sukkede. “Ah nej,” sagde Faderen, “han kan ikke længere passe dette stykke af Himlen.”

“Nej,” sagde Ånden, “vi må passe det selv.”

“Ja” sagde Sønnen, “vi elsker jo disse mennesker, som var de én af os selv - de er jo skabt i vort billede.”

Nu løftede Løgneren hovedet - bare en lille smule. Lavmælt og vredt mumlede han: “Det var mit stykke, I tog - det var *min* skygge!”

2. Kapitel

Gud glædede sig over alt det smukke, han havde skabt dér, hvor skyggen før havde været. Især glædede han sig over den lille perle, der var som et spejlbillede af Himlen, og hvor menneskene nu levede - skabt i Guds eget billede.

Ofte gik Gud sammen med dem på Jorden - sådan kaldte han den lille planet. For ligesom der i Himlen hverken er i går eller i morgen, men kun evighed, sådan er der heller ikke stort og småt, langt og kort på samme måde, som hos os. Derfor,

selv om Gud var så stor og Jorden så lille, kunne Gud gå på Jorden sammen med de mennesker, han havde skabt. Og det gjorde han tit, for han elskede dem så højt.

Men en dag - ja en dag, for på jorden er der jo dag og nat - en dag kom Gud for at være sammen med Adam og Eva - sådan hed de. Da kunne han ikke få øje på dem nogen steder. Gud kaldte, men ingen svarede.

Han fandt dem godt gemt bag en busk - inde i skyggen! De plejede ellers at komme løbende hen til ham, når han kom. Nu rykkede de tættere ind i skyggen. Deres øjne var vendt mod jorden. De turde ikke se op.

“Adam - Eva - rejs jer op,” sagde Gud alvorligt.

“Hvor for gemmer I jer for mig i skyggen?” spurgte Gud, men han kendte straks svaret.

“Vi .. vi ..“ stammede Adam, “vi kom til at se, at vi var nøgne, og .. øh ..“

“Det var ikke derfor,” sagde Gud strengt. “I har spist af en frugt, I ikke måtte røre, og derfor ...“ Adam afbrød Gud: “Det var Eva, der gav mig den!”

“Jamen,” fortsatte Eva, “det var slangen, der lokkede mig.”

Gud så ned på jorden. En slange bugtede sig bort. Men selv i forklædning kunne Gud genkende Løgneren.

Hvad er det for ord, der sidder i jeres ører?” spurgte Gud.

“Ord?” gentog Adam spørgende, “der sidder da ingen ord i vores ører.”

“Nej,” sagde Gud, “for nu sidder de i jeres sind. Den slags ord hedder løgn, og løgneren kan ødelægge selv det smukkeste.

I ser ned i jorden, for jeres øjne kan ikke tåle at se mig, når løgneren sidder i jeres sind. Jeg satte jer til at tage vare på Jorden - og mit ord tager jeg ikke tilbage. Men løgneren i jeres sind vil ganske ødelægge Jordens spejl, så Himlens spejlbillede forsvinder. Sangen vil blive til skrig. Den leg, det var at passe haven her, vil blive til hårdt slid.”

Gud tav stille. Han kunne høre Adam og Eva græde. Det var første gang, de græd. Det var som om de var langt borte. De var på vej væk.

“Stands et øjeblik,” råbte Gud. “Inden jeg går herfra, så skal I vide dette: Uanset, hvad der sker herefter, så vil jeg elske jer, som om I var én af os selv.”

Da Gud igen gik ind i sin egen have, som for et øjeblik siden havde spejlet sig så smukt i Jorden var der en stemme bag ham, der lo. Det var Løgnerens stemme: “Jeg sagde jo, at det var mit

stykke, I tog. Jorden, stjernerne, solene - og menneskene tilhører mig. Her vil jeg opbygge mit eget rige.”

Gud standsede - Faderen og Sønnen og Ånden på én gang. Hans øjne var fulde af tårer, men samtidig lynede de af vrede.

“Du har løjet dig til magten over menneskers sind. Og gennem mennesket har du stor magt på Jorden. Men det, du har stjålet fra mig, skal du ikke beholde evigt. Og du selv skal være som en flygtning i det, du kalder dit eget rige. Menneskene vil aldrig helt glemme, hvor de kom fra, og Jeg vil vinde Jorden og menneskene tilbage. Med kærlighed og sandhed som våben mod din løgn!”

Løgneren gøs og værgede for sig med hånden, da han hørte ordene “sandhed og kærlighed”.

Stilheden dirrede et øjeblik “

“Det er mit,” snerrede Løgneren, “mit alt sammen - MTT!”

“ALDRIG I EVIGHED!” råbte Gud, “ALDRIG SKAL JORDEN OG MENNESKENE BLIVE DIN EJENDOM!” - aldrig før havde Gud været så vred - “ALDRIG - OM DET SA SKAL KOSTE MIG LIVET!” råbte Gud Fader, Sønnen og Ånden med én stemme - en stemme, der lød som tusind tordenskrald, der buldrer i tusind år. Og den ed, Gud dér svor, giver genlyd i Himlen den dag i dag.

Hele Himlen rystedes ved råbet. Der blev ligesom et stort jordskælv. Dér hvor skyggens omrids før havde været, blev der en dyb revne - en afgrund så dyb som Guds stemme, dengang han første gang sagde navnet “Løgneren” - en afgrund mellem Himlen og Jordens verden.

Gud så ud over afgrunden. Dér langt borte (ja, nu var der pludselig noget, der hed “langt borte”) dér svævede en lille grå planet, som før havde strålet og spejlet Himlen - nu var den grå af løgn. Gud kunne ikke længere gå omkring på Jorden sammen med menneskene. For hans lys, hans hellighed og herlighed ville få alt til at falme - brænde op. Og dét kunne Gud ikke få over sit hjerte.

“Min Ånd” sagde Gud, “du må tage derud. Dig kan ingen skabning i den verden se. Men den ed, jeg svor, må aldrig forstumme i verden og må aldrig blive glemt.”

Guds Ånd drog af sted. Han flettede Guds store løfte ind i solens stråler, lod det suse i vinden, risle i bækken og bruse i havet. Han hviskede det ind i

hvert lille korn på marken, og satte det som glansen i hvert barneøj. Men i menneskers sind prellede det af, selv om de hver dag kunne læse det i alt, hvad Gud havde skabt.

Selv om menneskene ikke længere forstod, hvad det betød, blev Guds løfte aldrig ganske glemt på Jorden: "Jeg vil elske jer, som om I var én af os -

hvad der end sker, vil jeg altid elske jer sådan - og jeg vil frelse jer fra Løgnerens magt - om det så skal koste mig livet!"

Altid har det løfte genlydt på jorden i det mindste som en længsel. Og Gud glemte det heller ikke, for Gud tager aldrig sine løfter tilbage.

3. Kapitel

"Nu har jeg flettet og sået og prentet vort store, hellige løfte ind overalt på jorden - i solens stråler, i vindens susen, i kornet på marken, i bækkens rislen, i havets brusen og i glansen i hvert barneøj - men i menneskenes sind preller det af," sagde Ånden, som netop var vendt tilbage til Himlen og dog stadig var til stede i alt, han havde rørt ved - for sådan er Ånden. "Det vil aldrig forsvinde fra Jorden, men menneskene forstår mindre og mindre af, hvad det betyder. Kain, for eksempel, blev misundelig og slog sin bror Abel ihjel."

Gud stod i Himlen ved kanten af afgrunden, som nu skilte Himlen og Jorden fra hinanden.

"Kain!" råbte han, så det kunne høres helt nede på Jorden, "Kain! Hvor er din bror?"

Kain vendte ansigtet mod jorden og svarede:

"Sagde du ikke engang, at jeg ikke skulle fortælle dig, hvad de andre laver?"

"Kain," sagde Gud bedrøvet, "Det var ikke til dig, jeg sagde det, men dit sind er fuldt af Løgnerens ord - selv sandheden bliver nu fordrejet til løgn.

Kan du ikke læse, hvad jeg har skrevet overalt på Jorden At jeg elsker hvert menneske - jeg vil frelse jer fra Løgnerens magt - om det så skal koste mig livet!"

Men da Gud sagde ordet "elsker", strøg Kain ind i en klippehule - ind i skyggen.

"Nu flygter de også for mine ord," sukkede Gud.

Han kaldte to engle til sig.

"Drag rundt på Jorden og se ind i menneskers sind,"

befalede Gud, "se om I kan finde menneskehjerter, som stadig vil lytte til mine ord."

Englene drog af sted og kom tilbage, rystede over, hvad de havde set: "De stjæler fra hinanden. De sælger dine gaver til hinanden, så nogle bliver rige, mens andre sulter ihjel. De bedrager hinanden. De slås og slår hinanden ihjel - somme tider mange på én gang - det kalder de krig og regner det for stort. De tager magten over hinanden, og nogle lader sig tilbede."

"Så mange nye ord," sukkede Gud, "alle sammen Løgnerens ord. Fandt I ikke bare én, som ville lytte til mine ord?" Gud græd.

"Jo, én eneste, som hedder Noah," svarede englenerne, "Men de er mange nu - hvad er ét menneske imod al den løgn?"

Gud blev tavs. Han tænkte dybe, kærlige tanker, så hele Himlen måtte være stille.

"Almægtige Gud," den ene engel brød stilheden,

"Jeg ser kun den mulighed at tvinge menneskene til at lytte - brug din almagt."

"Tvinge?" svarede Gud, "har Løgneren også hvisket dig ord i øret? Hvordan skulle jeg kunne tvinge menneskene - mine våben er kærlighed og sandhed - tvang er løgn! Skulle jeg bøje mig for Løgneren ved at tvinge menneskene?"

Englens hvide kjortel var blevet grå, mens Gud svarede. Han kastede sig ned og hviskede: "Min skaber - tilgiv mig!"

"Endnu et nyt ord," sagde Gud og smilede, "men denne gang et af mine ord - at *tilgive*. Hvordan lærte du det?"

"Det ord blinker i dine tårer, når du græder," svarede englen.

Hvad var det, du foreslog mig lige før?" spurgte Gud, som om han havde glemt det.

"Det var ..." englen tænkte sig om. "Det.. det kan jeg ikke huske. Jeg ved kun, at du vil vinde jorden og menneskene tilbage med sandhed og kærlighed."

Englens grå kjortel var atter blevet hvid.

"Dér ser du," sagde Gud, "det er, hvad ordet

"tilgive" betyder - løgneren er borte, og du begynder på en frisk."

Gud tog englen ind til sig og nynnede en lille glad sang. Så sagde han: "Dét vil jeg gøre - jeg vil tilgive skabningen på Jorden. Det var bedre for disse mennesker, om de aldrig var blevet født. Men jeg vil lade skabningen begynde på en frisk."

Gud Fader og Sønnen og Ånden og de to engle gik hen til kanten af afgrunden og så ned på Jorden.

“Drag nu af sted til Noah,” sagde Gud til de to engle, “giv ham det bud, som jeg nu skriver i jeres hjerter. Jeg vil holde mine tårer over Jorden tilbage, indtil I vender tilbage hertil.”

Englene drog af sted og kom tilbage. Og da begyndte Gud at græde over Jorden, som han aldrig havde grædt før. Hans tårer faldt på Jorden, så vandet i have og søer steg og steg og udslettede alt det, der var fyldt med løgn. Det eneste, der var at se over vandet, var et skib - Noahs skib - med nogle få mennesker og dyr af alle slags.

Således begyndte Gud på en frisk med sin skabning på Jorden.

Men da vandet igen sank, og landet kom til syne, og skibet strandede, og mennesker og dyr gik ud for at begynde på en frisk, krøb også løgneren op af mudderet og begyndte forfra. Snart havde alle mennesker igen næsten helt glemt deres Skaber. Løgnerens ord havde magten i menneskers sind, og Jorden var lige grå at se på.

“Med kærlighed og sandhed,” sagde Gud til sig selv. “Se det lille slavefolk dér. Det slider og slæber under tvang for én, der kalder sig en gud. Det folk skal blive mit folk. Jeg vil vise min kærlighed på dem - befri dem af slaveriets tvang - give dem en plet, som skal være deres. Jeg vil give dem mine ord, som de skal bevare midt mellem alle Løgnerens ord. Om så mine levende ord skal stivne som bogstaver på papir, så skal de have dem.”

Gud satte sin plan i værk. Han fandt én, som stadig kunne lytte - han hed Moses.

Men tænk, da Gud talte til ham, spurgte han: “Hvad er dit navn?”

“Ak,” tænkte Gud, “er det nu kommet så vidt, at også jeg skal have et navn, for at de kan kende mig?”

“Mit navn,” svarede Gud, “mit navn er JEG ER !“

Moses blev Guds tjener. Han førte det lille, usle slave- folk ud i frihed. Han gav dem Guds ord - en lov, der lyder: Du skal elske Herren, din Gud, af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din styrke, og du skal elske din næste som dig selv.

Engle blev sat til at vogte Guds folk. De kom og meldte Gud, hvordan det stod til hos dem: “Dine

ord står stadig skrevet. Men folket glemmer dem, så snart de har hørt dem. Løgneren får mere og mere magt også over dit folk.”

“Find profeter til dem - mennesker, som kan fortælle om Himlen, om haven, om spejlbilledet, som det var i begyndelsen på Jorden.”

Men englene meldte tilbage: “De fatter ikke et ord. Nu slås de indbyrdes om det land, du gav dem. De fører en krig, som kan gøre den skønneste rosenhave til ørken.”

Skuffet og ked af det svarede Gud : “Så lad dem da smage ørkenens middagshede og nattekulde. Lad dem smage snerten af tvangens pisk, fra før jeg befriede dem af slaveriet. Måske de så vil huske og forstå.”

Og englene meldte tilbage med dirrende stemme : “Dit folk er bortført til fangenskab og slaveri - de lider og græder meget.”

“Det er nok!” sagde Gud.

“Men de fatter stadig intet,” svarede en glen.

“Med kærlighed og sandhed ... “ sagde Gud eftertænksom. “Før dem hjem - vent et øjeblik - - - “

Faderen og Sønnen og Ånden så på hinanden - et af de øjeblikke, som måske varede i fyre år. Så sagde de med én stemme: “Fortæl mit folk om min plan, så de forstår, hvad der sker, når jeg selv går i kamp mod Løgneren. Jeg vil frelse Jorden fra hans magt - om det så skal koste mig livet!”

Englene gik med det budskab, men meldte tilbage: “Dit folk forstår det ikke. De tror, at frelseren skal gøre dem til et stort og mægtigt herskerfolk over andre folkeslag. Og den lov, du gav dem, bruger de nu til at tvinge og undertrykke hinanden med.”

“Men jeg elsker jo hvert eneste folkeslag, som jeg elsker mit eget folk,” sagde Gud, “ja, jeg elsker hvert eneste menneske, som var han én af os. Men så dybt sidder Løgnerens ord altså nu i mit folks hjerter.”

Gud tav. Hans øjne blev dystre. Så sagde han stille, hvad han havde vidst i en evighed, men aldrig før havde sagt højt: “Jeg har svoret ved mit liv, at jeg vil frelse verden fra Løgnerens magt med sandhed og kærlighed som våben. Det vil jeg gøre, om det så bliver mit eget folk, der skal tage mit liv og det bliver det!”

Kapitel 4.

Gud kaldte alle englene sammen foran sin trone. Som han sad dér i dette øjeblik i sin tre-gange hellighed - Faderen, Sønnen og Ånden - strålede hans trone og hans ansigt endnu klarere, stærkere end nogensinde før.

“Nu,” sagde Gud, “nu er tiden på Jorden inde til, at jeg selv går ind i kampen mod Løgneren for at vinde Jorden og menneskene tilbage til mit rige. I véd, at jeg har svoret ved mit liv, at jeg vil frelse dem fra Løgnerens magt, for jeg elsker dem, som var de én af os.

En mere afgørende tid har aldrig været på Jorden og skal aldrig senere komme. I, mine engle, skal kende min vilje, for I skal bære bud om det, der skal ske, og I skal gå mig til hånd i kampen.”

“Ja, Almægtige Skaber!” udbrød én af de forreste engle, “Vi er rede til kamp! Mød nu Løgneren på Jorden, mød ham i hele din almagt og i din helligheds fulde glans - knus ham for evigt!” Gud rystede overbærende på hovedet. “Du bruger store ord, og alligevel er dine ord så små. For du er kun en skabning og ikke Gud. Min almagt ville knuse ikke blot Løgneren, men hvert menneske, som bare har strejft løgnet. Min helligheds glans ville brænde dem op - alle - alle sammen. Det er jo dem, jeg vil frelse.”

“Hvordan kan du så besejre Løgneren?” spurgte englen.
“Jeg må kæmpe med sandheden og kærligheden som våben. Jeg må kæmpe sådan, at mennesker forstår, at det er dem, jeg kæmper for. Sig mig, I engle, som sidst har været på Jorden, er det løfte, som Ånden flettede og såede og skrev ind i skabningen straks efter, at jeg havde bundet mig til det - er det stadig at se?”
En anden engel trådte frem for at svare: “Ja, det står stadig lige klart. Men menneskers sind er forblindet af løgn. Solen, i hvis stråler du flettede dit løfte, den tilbyder mange, som om dén var en gud. Kornet på marken køber og sælger de for penge, som de bedrager hinanden med. Vandet i bækken og i havet betvinger de og bruger det som en tjener, der kan skaffe dem magt. Kun i glansen i hvert barneøjeblik kan de ane din kærligheds løfte. De fatter ikke, hvad de læser dér, men de *undres* og *længes*, når de ser det.”

Gud lyttede og smilede. “Ja, sådan må det være,” sagde han, “jeg må komme til Jorden som et lille barn. Jeg må kæmpe mod Løgneren som et

menneske - en skabning. Det er jo menneskenes kamp, jeg skal udkæmpe - og Løgneren selv er kun en skabning og ikke en gud. Der er ingen anden Gud end mig. Men at møde Løgneren som Gud, ville være ulige kamp - ligesom tvang - og tvang er løgn.

Jeg må kæmpe med sandhed og kærlighed som våben ved at møde både menneskene og Løgneren som et menneske - - et barn.”

“I skabelsens morgen,” sagde Sønnen, “var det mig, der pegede på den lille perle, som Jorden var dengang, og sagde: “Se, den dér er den smukkeste!” Derfor blev den menneskenes hjem. Lad nu mig tage af sted og kæmpe.” “Ja,” sagde Faderen, “sådan må det ske. Du må lade hele din guddommelighed blive tilbage i Himlen og blive født som et barn på Jorden. Kun din kærlighed må du tage med dig.”

“Ja,” sagde Ånden, “kun din kærlighed må du tage med. Løgneren vil hviske dig sine løgne i det ene øre, men jeg vil være ved din side og hviske sandheden i dit andet øre.”

Gud vendte sig nu til den engel, som sidst havde været hos Guds eget folk på Jorden. “Findes der i mit folk en kvinde, som stadig kan lytte til mine ord?” spurgte han.

Englen svarede: “Ja, der findes én. Vel har også hun lyttet til Løgneren, og hun vil blive bange, hvis hun får dine ord at høre. Men dybt i sit hjerte ønsker hun så inderligt at høre ord fra dig - høre sandhed.”

“Hvem er hun?” spurgte Gud.

“En ung pige i en lille by, der hedder Nazaret. Hendes navn er Maria. Hun er forlovet med en tømrer, der hedder Josef.”

Gud nikkede tilfreds. “Gå til hende. Gå forsigtigt, vær mild og varsom. Sig til hende, at hun skal blive mor til Guds Søn.”

Og englen drog til Jorden, til Guds folk, til byen Nazaret. Mildt og varsomt gav han Maria Guds hilsen.

Bange blev hun, men hun lyttede og glædede sig.

Alt var rede.

“Nu er det tid!” sagde Faderen og Sønnen og Ånden med én stemme. De stillede sig ved kanten af afgrunden og gentog den ed, de havde svoret i tidernes morgen: “... om det så skal koste mig livet. Jeg elsker dem jo, som var de én af os!”

Og Sønnen fortsatte: "Nu bliver jeg én af dem!"

"Her," sagde Faderen, "læg din almagt her ved foden af Livets træ - du bliver magtesløs som et spædbarn. Og de mægtige på Jorden vil jage dig og kue dig, fra før du er født."

Og Sønnen lagde sin almagt ved foden af Livets træ.

Kast dit lys af dig, for du skal kende skyggen - ja, du skal kende dødens mørke."

Og Sønnen kastede sit lys af sig ved foden af Livets træ.

"Tag din herlighed af og læg den fra dig - du bliver fattig blandt de fattige, undertrykt blandt de undertrykte."

Og Sønnen tog sin herlighed af og lagde den fra sig ved foden af Livets træ.

"Læg også din hellighed fra dig - du bliver ringeagtet og afskyet som dem, Løgneren har trådt ned i støvet." Og Sønnen lagde sin hellighed fra sig ved foden af Livets træ.

"Riv også evigheden ud af dit hjerte - du skal være bundet til dag og nat - slid og søvnløse nætter - og døden skal være din grænse, som den er menneskers grænse.

Og Sønnen rev evigheden ud af sit hjerte.

Dør stod han nøgen, bleg og spinkel. Han lignede Adam, da han lige var skabt. Det eneste han havde, som mindede ham om, hvor han kom fra og hørte hjemme, var kærligheden, som han skulle beholde.

Englene græd, da de så ham. Kunne Gud virkelig blive så ussel?

"Min Gud," sagde en af englenerne forsigtigt. "Han er jo værgeløs."

"Ja," svarede Gud, "sådan må kampen foregå - kun med kærlighed og sandhed."

"Jamen ..." englen turde knapt sige, hvad han tænkte. "Sig frem," sagde Gud.

"Hvad sker der ..." stammede englen, "hvad sker der hvis Løgneren sejrer over ham, og han mister kærligheden?"

"Så er han ikke længere Gud," svarede Faderen og Ånden, "og er han ikke Gud, så er jeg heller ikke Gud - for vi er én."

"Så bliver Løgneren altså ..." englen turde ikke tale ud.

"Ja," sagde Faderen, "så bliver Løgneren herre over både Jorden og Himlen - alt vil gå til i løgn. Det er alt eller intet - og nu eller aldrig. Så højt elsker jeg min skabning."

Faderen og englenerne så til, mens Sønnen rejste mod Jorden. Ånden fulgte ham helt derned, for værgeløs var han.

Han blev så lille, at man knapt kunne se ham over afgrunden. Så lille som et barn, der endnu ikke er født. Sådan lå han i Marias mave og vidste ingenting, som ethvert ufødt barn ingenting ved. Kun kærligheden, som brændte i ham, bevarede mindet om, hvor han kom fra. I ni måneder voksede han, som ethvert barn vokser i sin mors mave - og englenerne så til, som om det var dem, der skulle have en lillebror.

Men da han blev født, brød jubelen løs i Himlen.

Ja, englenerne fór ned over Jorden og sang: "Ære være Gud i det højeste og på Jorden fred, for Frelseren er født!"

De jublede, skønt kampen kun lige var begyndt. For aldrig havde de i noget barneøjeblik set Guds kærligheds løfte skrevet så klart som i Jesu øjne.

Eftertale

Den kærlighed, Jesus bragte med sig fra Himlen, mistede han aldrig.

Her slutter denne historie, hvor den bedste historie i verden begynder. Den historie er ikke halvt fantasi - den er kærlighed og sandhed: Evangeliet om Jesus Kristus.

Kampen blev hård. Det blev en kamp indtil døden på et kors. Jo, det kostede ham livet - men kærligheden gav han aldrig slip på. Derfor sejrede han, og han lever.